

VIII. KAFLI

BRAUT LÆRISVEINSINS

Lærisveini lýst.

Lærisveinn er sá sem framar öllu öðru er skyldugur til að gera þrennt:

- a. Að þjóna mannkyninu.
- b. Að aðstoða við áætlun hinna miklu meistara eins og hann sér hana og eins og hann best getur.
- c. Að þroska mátt hins innri manns, að víkka vitund sína þar til hann getur starfað í sálarlíkam-anum á þremur efri millisviðunum í heimumum þrem, og að fylgja leiðsögn æðra sjálf-sins, en ekki kröfum persónuleikans, hinnar þriðjættu lægri raunbirtingar.

Lærisveinn er sá sem er að byrja að skilja hópstarf og að flytja miðju athafna sinna frá sér sjálf-um (þá þungamiðju sem allt snýst um) að hópmiðjunni.

Lærisveinn er sá sem gerir sér samtímis grein fyrir tiltölulegu lítilvægi hveirrar vitundareiningar og um leið gífurlegu mikilvægi hennar. Afstæðisskyn hans hefur verið aðlagð og hann sér hlutina eins og þeir eru; hann sér fólk eins og það er; hann sér sjálfan sig eins og hann er hið innra og leit-ast síðan við að ná fram því sem hann er.

Lærisveinn gerir sér grein fyrir lífs- eða orkuhlið náttúrunnar, og fyrir honum hefur formið ekki ráðandi aðdráttarafl. Hann vinnur með orku og í orku; hann gerir sér grein fyrir sjálfum sér sem orkustöð innan stærri orkustöðvar, og hann ber ábyrgð á því að beina þeim krafti, sem kann að streyma gegnum hann, í þá farvegi sem koma hópnum að sem mestu gagni.

Lærisveinninn veit sjálfur að hann er — að meira eða minna leyti — útvörður vitundar meistar-ans og lítur á meistarann á tvennan hátt:

- a. Sem sína eigin sálarvitund.
- b. Sem miðpunkt heildis síns; orkuna sem knýr áfram einingar hópsins og bindur þær saman í samstæða heild.

Lærisveinn er sá sem yfirfærir vitund sína út úr hinu persónulega inn í hið ópersónulega, og á meðan það ástand varir er nauðsynlegt að þola mikla erfiðleika og þjáningar. Ýmsar orsakir valda þessum erfiðleikum:

- a. Lægra sjálf lærisveinsins sem gerir uppreisn gegn því að ummyndast.
- b. Nánasti umgengnishópur mannsins, vinir eða fjölskylda, sem rís gegn vaxandi ópersónuleika hans. Þeim mislíkar að vera viðurkennd sem eitt með honum út á við í lífinu, og aðgreina sig frá honum þar sem langanir og áhugamál liggja. Samt gildir lögmálið og það er aðeins í innra lífi sálar-innar sem hægt er að skynja sanna einingu. Í uppgötvuninni hvað er form felst mikið hugarangur fyrir lærisveininn, en leiðin liggur að lokum til fullkominnar sameiningar.

Lærisveinn er sá sem gerir sér grein fyrir þeirri ábyrgð sem hann ber gagnvart öllum þeim ein-ingum sem eru undir áhrifum frá honum — ábyrgð á því að starfa með þeim einingum að áætlun þróunarinnar, eins og hópurn best þekkir hana, og þenja þannig út vitund þeirra og kenna þeim muninn á hinu raunverulega og hinu óraunverulega, á lífi og formi. Þetta gerir hann auðveldlegast með því að sýna í sínu eigin lífi hvert markmið hans er, takmark og vitundarmiðja.

Starfið sem inna þarf af hendi.

Lærisveinninn hefur þess vegna margt til að stefna að:

Að þróa næma svörun við sveiflum æðra sjálfsins og meistarans.

Að ná raunhæfum hreinleika lífsins, hreinleika sem er ekki aðeins fræðilegur.

Að losa sig við óþarfa áhyggjur. Hafið hugfast hér að áhyggjur grundvallast á hinu persónulega og stafa af skorti á jafnlyndi og of skjótum viðbrögðum við sveiflum hinna lægri heima, persónuheimanna þriggja.

Að sinna skyldum sínum. Þetta atriði felur í sér yfirvegaða framkvæmd allra skyldustarfa og tilhlýðilega athygli á karmískum skuldum. Allir lærisveinar ættu að leggja sérstaka áherslu á gildi hlutlausrar yfirvegunar. Vegna þroska hugans er skortur á skarpskyggni ekki svo oft þrándur í götu lærisveina nú á dögum, en skortur á hlutlausri íhugun er það oft. Þetta táknar að náðst hefur vitundarstig þar sem jafnvægi er sýnilegt og hvorki vellíðan né sársauki ríkir, og í staðinn kemur gleði og innri friður. Það er eins gott að ígrunda þetta, því nauðsynlegt er að leggja mikið á sig til að ávinna sér tilfinningalegt jafnvægi.

Hann verður einnig að rannsaka tilfinninga-hugarlíkamann (kama-manas líkamann). Þetta er mjög svo áhugavert, því hann er á margan hátt mikilvægasti líkami manna í sólkerfinu, að því er varðar manninn í heiminum þrem. Í næsta formbirtingartímabili okkar sólkerfis mun hugarlíkami hinna sjálfs-meðvituðu eininga hafa sambærilega stöðu og efnislíkaminn áður hafði í fyrra sólkerfistímabili.

Hann verður jafnframt að starfa vísindalega, ef svo má að orði komast, við að byggja upp efnislíkamann. Hann verður að leitast við að skapa í hverri jarðvist líkama sem þjónar betur sem starfs-tæki fyrir orku. Þannig er ekkert óraunhæft við að gefa upplýsingar viðvirkjandi vígslu, eins og sumir kunna að halda. Sú stund dagsins er ekki til að ekki megi sjá þetta markmið fyrir sér og halda áfram undirbúningsstarfinu. Eitt mesta tæki hagnýtrar þróunar í höndum stórra og smárra er MÆLT MÁL. Sá sem gætir tungu sinnar og talar aðeins í óeigingjörnum tilgangi, til að flytja mátt kærleikans gegnum miðil tungunnar, er á hraðri leið með að ná tókum á þeim upphafsskrefum sem tekin eru til undirbúnings vígslu. Hið mæltá mál er innræðasta raunbirting sem til er; það er aðferð til sköpunar og orkumiðill. Í gætilegri meðferð orða, í meðvituðum innri skilningi, liggur varðveisla orkunnar. Í notkun orða, sem réttilega eru valin og töluð, felst útbreiðsla kærleiksorkunnar í sólkerfinu — þeirrar orku sem varðveitir, styrkir og örvar. Aðeins þeim, sem veit eitthvað um þessar tvær hliðar tungumálsins, er treystandi til að standa frammi fyrir vígjandanum og bera með sér frá þeirri návist vissa hljóma og leyndarmál sem honum hafa verið látin í té undir þagnareyði.

Lærisveinninn verður að læra að vera þögull andspænis hinu illa. Hann verður að læra að vera þögull frammi fyrir þjáningum heimsins og að eyða engum tíma í fánýta kveinstafi og sviðsetningu sorgar, heldur lyfta upp byrðum heimsins; vinna og eyða ekki neinni orku í fjas. Samt sem áður ætti hann að tala þar sem hvatningar er þörf og nota tunguna í uppbyggjandi tilgangi; tjá kærleiksorku heimsins, eins og hún kann að finna sér leið gegnum hann, þar sem hið mæltá mál mun þjóna best við að létta fargi eða lyfta byrði, og muna að eftir því sem mannkynið þroskast mun kærleikspátturinn milli kynjanna og tjáning flytjast á æðra svið. Þá mun skilningur á hinum sanna kærleika, sem sameinar þá sem eru heilir í þjónustu og æðri þrá, koma skírar gegnum hið talaða orð, en ekki gegnum formtjáningu á efnis sviðinu eins og nú. Þá mun kærleikur milli manna í hinni mannlegu fjölskyldu taka á sig form hagnýtingar málsins í tilgangi sköpunar á öllum millisviðum heimanna, og orkan sem nú fær útrás hjá meirihlutanum gegnum hinar lægri stöðvar sköpunar, mun flytjast upp til hálsstöðvarinnar. Þetta er enn sem komið er aðeins fjarlæg hugsjón, en jafnvel nú geta sumir séð þessa hugsjón og reynt — með sameinaðri þjónustu, kærleiksríku samstarfi og einingu í þrá, hugsun og viðleitni — að gefa henni lögun og form, jafnvel þótt á ófullkominn hátt sé.

Hóptengsl.

Braut lærisveinsins er þyrnum stráð; þyrnirunnar eru við hvert fót mál og hann mætir erfiðleikum hvert sem hann snýr sér. En með því að feta Veginn, með því að yfirstíga erfiðleikana og með því að halda sig af einlægni við það sem kemur hópnum að sem mestu gagni og að veita einstaklingum og þroska þeirra víðeigandi athygli, næst samt að lokum uppskera erfiðisins og markinu verður náð.

ÞJÓNANDI mannkyns kemur fram. Hann er þjónandi, af því að hann hefur sjálfum sér til handa engin eigingjörn markmið til að þjóna og frá neðri hjúpum hans ganga engar sveiflur sem geta villt honum sýn á þeirri braut sem hann hefur kosið sér. Hann þjónar, af því að hann veit hvað býr í manningum og vegna þess að á mörgum æviskeiðum hefur hann unnið með einstaklingum og hópum og smám saman víkkað út svið viðleitni sinnar, þar til hann hefur safnað í kringum sig þeim vitundareiningum sem hann getur gert virkar og notað til að koma áætlanum leiðbeinenda sinna í kring. Slíkt er takmarkið, en þrepin á milli eru hlaðin erfiðleikum fyrir alla þá sem standa á mörkum sjálfs-þekkingar og þess að verða Vegurinn sjálfur.

Hagnýt ráðlegging gæti orðið hér að liði:

Lesið vandlega fyrstu þrjár bækur Bhagavad Gita. Vandí Arjuna er vandí allra lærisveina og lausnin er ævinlega sú sama.

Verið viðbúin og gefið hjartanu gaum. Þegar eldurinn færast frá solarplexus orkustöðinni til hjartastöðvarinnar, fylgir mikill sársauki. Það er ekki auðvelt að sýna kærleika eins og hinir máttugu gera, með hreinum kærleika sem krefst einskis til baka; með ópersónulegum kærleika sem fagnar viðbrögðum, en leitar þeirra ekki og elskar stöðugt, hljóðlega og djúpt og skilur ekkert undan; vitandi að þegar hver hefur fundið sína eigin leið heim, mun hann komast að því að það heimili er staður vitundarsameiningarinnar.

Verið viðbúin einmanaleika. Það er lögmálið. Þegar maðurinn rýfur tengslin við allt það sem varðar efnis-, geð- og hugarlíkamann og sameinar vitund sína í vitund hins innri manns, myndar það tímabundinn aðskilnað. Þetta verður hann að þola og fara gegnum, því það leiðir seinna til nánari tengsla við alla sem tengjast lærisveininum gegnum karma undangenginna æviskeiða, gegnum hópstarfið og gegnum starf lærisveinsins (sem unnið er næstum ómeðvitað í fyrstu) við að safna saman þeim sem hann mun síðar starfa gegnum.

Ræktið hamingju, í þeirri vitneskju að þunglyndi, sjúkleg könnun innri hvata og óhófleg viðkvæmni fyrir gagnrýni annarra leiðir til ástands, þar sem lærisveinninn er næstum því einskis nýtur. Hamingjan grundvallast á trausti á guðinum hið innra, réttu mati á tíma og að gleyma sjálfum sér. Takið öllum gleðiefnum sem tækifærum til að breiða út fögnuð og berjist ekki á móti gleði og ánægju í þjónustu, af ímynduðum ótta við að það sé líkleg vísbending um að ekki sé allt í lagi. Þjáningin kemur þegar persónuleikinn, lægra sjálfið gerir uppreisn. Hafið stjórn á lægra sjálfinu, upprætið ágirnd, og þá mun gleðin ríkja.

Verið þolinmóð. Þrautseigjan er eitt af einkennum sálarinnar. Innri hugsuðurinn, sálarmaðurinn *heldur ótrauður áfram*, þar sem hann veit sig ódauðlegan. Persónuleikinn missir kjarkinn, vitandi það að tíminn er naumur.

Fyrir lærisveinin kemur ekkert sem ekki er samkvæmt áætluninni, og þar sem tilgangur og eina þrá hjartans beinist að því að koma fram vilja meistarans og þjóna mannkyninu, hefur það sem gerist í sér upphaf næsta framtaks og felur í sér umhverfi næsta skrefs fram á við. Í þessu felst mikil útskýring og á það getur lærisveinninn treyst, þegar sýn hans óskýrist, þegar sveiflutíðnin er lægri en hún ætti að vera og dómgreindin þokukennð vegna þeirrar hulu sem rís upp af kringumstæðum í efnisheiminum. Hjá mörgum kemur margt fram í geðlíkamanum sem á rætur sínar að rekja til gamallar sveiflutíðni úr fjarlægri fortíð og grundvallast ekki á ráðandi staðreyndum. Baráttan snýst því um að hafa þannig stjórn á tilfinningalegu ástandi, að úr ríkjandi kvíða og áhyggjum megi vaxa öryggi og friður og í stað ofsafenginna verkana og víxlverkana megi koma fullmótuð ró.

Það er hægt að ná því stigi að ekkert sem fyrir kemur, getur ýft hina innri ró; þar sem friður ofar skilningi er þekktur og fundinn, af því að vitundin er miðstillt í sálinni, sem er í sér sjálfri friður, þar sem hún er samvitund hins búddíska lífs; þar sem innri stjórn og jafnvægi ríkir af því að miðja lífsins er í æðra sjálfinu, sem er — í eðli sínu — stöðugleiki; þar sem rósemin ríkir slétt og óhögg-uð, af því að hinn guðdómlegi innri sálarhugsuður heldur um stjórnartaumana og leyfir enga röskun frá lægra sjálfinu; þar sem lífskyrrðin sjálf næst, sem grundvallast ekki á kringumstæðum í heimunum þrem, heldur á innri skilningi á tilveru utan við ekki-sjálfið, tilveru sem varir, þegar tíminn og rúmið og allt það sem í því felst er ekki; sem er þekkt þegar búið er að reyna, ganga í gegnum, umbreyta og fara út fyrir allar blekkingar hinna lægri sviða; sem varir þegar hinn litli heimur mann-

legrar viðleitni hefur ummyndast og ummótast og hefur ekki lengur sitt fyrra aðdráttarafl og sem grundvallast á þeirri vitneskju að ÉG ER ÞAÐ.

Slíkt viðhorf og reynsla er fyrir alla þá sem halda ótrauðir áfram við sína háleitu viðleitni, sem telja allt einskis virði, nema það eitt að ná settu marki og halda stöðugri stefnu gegnum ýmsar kringumstæður og hafa stöðugt sjónir á sýninni framundan, hlusta á rödd guðsins hið innra sem hljómar í þögn hjartans; með fæturna staðfastlega á brautinni sem liggur að Hliði vígslunnar; með hendurnar útréttar til aðstoðar heiminum og allt lífið helgað þjónustukallinu. Þá verður allt það sem fram kemur til hins besta — veikindi, tækifæri, árangur og vonbrigði, ókvæðisorð og vélabrögð óvina, skilningsskortur þeirra sem við elskum — allt er til í þeim tilgangi að koma að notum og til að verða ummyndað. Óslitin hugsýn, æðri þrá og innri snerting er álitin mikilvægari en allt annað. Þetta órofna samhengi er það sem stefna á að þrátt fyrir kringumstæðurnar en ekki vegna þeirra.

Þegar leitandanum miðar áfram, kemur hann ekki aðeins á jafnvægi andstæðna, heldur verður honum ljóst hið leynda sem býr í hjarta bróður hans. Hann verður viðurkennt afl í heiminum og verður þekktur sem maður sem hægt er að treysta á til þjónustu. Menn snúa sér til hans um aðstoð og hjálp eftir þekktri leið hans og hann byrjar að óma tón sinn, svo að til hans heyrir í röðum tíva og manna. Þetta gerir hann — þegar hér er komið — með þennanum í bókmenntum, með hinu talaða orði í fyrirlestrum og kennslu, í tónlist, málverkum og listum. Hann snertir hjörtu manna á einn eða annan hátt og verður hjálpanði og þjónn mannkynsins. Hægt væri að nefna tvö einkenni í viðbót á þessu stigi:

Leitandinn metur innra gildi peninga í þjónustu. Hann leitar einskis fyrir sjálfan sig nema þess sem kann að búa hann undir það verk sem þarf að vinna, og hann lítur á peninga og það sem hægt er að fá fyrir peninga sem nokkuð sem á að nota fyrir aðra og sem aðferð til að ná fram áætlun þróunarinnar og meistarans, eins og hann skynjar þessar áætlanir. Dulfræðilegt mikilvægi peninga er lítils metið, en er samt eitt stærsta prófið um stöðu manns á braut reynslunemans, þar sem það varðar viðhorf hans og meðhöndlun á því sem allir menn sækjast eftir til þess að fullnægja löngunum sínum. Aðeins sá sem óskar einskis sjálfum sér til handa, getur orðið viðtakandi fjárhagslegs ríkidæmis og útbýtt auði heimsins. Í öðrum tilfellum, þar sem auðurinn vex, færir hann mönnum ekkert nema hugarangur og ógæfu, óánægju og misnotkun.

Á þessu stigi verður líf leitandans einnig verkfæri eyðileggingar í dulfræðilegri merkingu þess orðs. Hvar sem hann fer, hefur krafturinn, sem flæðir gegnum hann frá hærri sviðum og hans eigin innri guði, stundum einkennileg áhrif á umhverfið. Hann orkar örvandi bæði á gott og illt. Efnisbyggjendurnir eða litlu lífseindirnar sem mynda líkama bróður hans og hans eigin líkama eru á sama hátt örvaðir, starfsemi þeirra er eflað og orka þeirra aukin til muna. Þessa staðreynd nota þeir sem starfa hið innra til að ná fram vissum markmiðum sem óskað er eftir. Það er einnig þetta sem veldur oft tímabundnu falli þroskaðra sálna. Þær þola ekki kraftinn sem hellist inn í þær, eða yfir þær, og vegna tímabundinnar of-örvunar orkustöðva þeirra og starfstækja yfirbugast þær. Þessi áhrif sjást í hópum jafnt og hjá einstaklingum. En hins vegar, ef mána-drottnarnir, eða líf lægra sjálfsins, hafa áður verið undirokaðir og settir undir stjórn, þá verða áhrif orkunnar og kraftsins, sem þeir verða fyrir, þau að örva svörun vitundarinnar innan efnisheilans og höfuðstöðvanna til að sálarsamband náist. Þá verður þessi annars eyðandi kraftur þáttur í hinu góða og hjálpleg örvun, og þeir sem til þekkja geta notað kraftinn til að leiða manninn til frekari uppljómunar.

Öll þessi skref verður að taka í hinum þrem lægri heimum, hverjum fyrir sig, og í persónulíkömunum þrem, og þetta fer fram í samræmi við geisla mannsins og geislagrein. Á þennan hátt miðar verki lærisveinsins áfram og prófun og þjálfun hans stig af stigi. Með þeim hætti er hann leiddur — með rétttri stjórn orku og viturlegri meðhöndlun orkustrauma — að Hliði vígslunnar og hann útskrifast úr Sal lærdómsins inn í Sal viskunnar, þann sal þar sem hann verður smám saman „meðvit-aður“ um orku og krafta sem blunda í sálu hans sjálfs og sálarsheildi, og þar leyfist honum að nota krafta sálarsheildisins, því honum er nú treystandi til að beita orkunni aðeins til hjálpar mannkyninu, og þar sem hann — eftir fjórðu vígsluna — fær hlutdeild í og er treystandi fyrir orku frá Plánetulogosinum, getur hann komið í framkvæmd þróunaráætlun Hans.

Rétt er að leggja á minnið að lærisveinar á fyrsta geisla skilja námið að miklu leyti sem orku, afl eða virkni, en lærisveinar á öðrum geisla skilja það frekar sem vitund og vitundarþenslu. Af þessu stafar mismunandi framsetning og skilningsskortur meðal hugsuða. Það væri ef til vill gagnlegt að

setja hugmyndina um nám lærisveinanna fram með tilliti til mismunandi geisla — það er að segja námið eins og það birtist í þjónustu á jarðneska sviðinu:

1. geisli	Afl	Orka	Virkni	Dulfræðingur
2. geisli	Vitund	Þensla	Vígsla	Sannur sjáandi
3. geisli	Aðlögun	Þroski	Þróun	Töframaður
4. geisli	Tíðni	Svörun	Tjáning	Listamaður
5. geisli	Hugsun	Þekking	Vísindi	Vísindamaður
6. geisli	Hollusta	Háleitni	Hugsjónir	Tilbiðjandi
7. geisli	Mögnun	Kynngi	Helgisiðir	Siðameistari

Munið að hér erum við að fjalla um lærisveina. Seinna, þegar lærisveinunum miðar áfram, þá nálgast hinar ýmsu leiðir og blandast. Allir hafa einhvern tímann verið töframenn, því allir hafa verið á þriðja geislanum. Vandinn núna varðar launspekinginn og dulfræðinginn og væntanlega samþættingu þeirra. Nákvæm athugun á því sem á undan er komið, mun leiða til skilnings á að erfiðleikarnir í samskiptum hugsuða og á milli lærisveina allra hópa, stafa af því að þeir samkenna sig einhverju formi og að þeir geta ekki skilið mismunandi sjónarmið annarra. Þegar tíminn líður og þeir komast í nánara samband við meistarana tvo sem þeir tengjast (sinn eigin innri guð og persónulegan meistara sinn), mun vangeta þeirra til að starfa saman og sameina hagsmuni sína til góðs fyrir hópinn hverfa; og sameiginleg viðleitni, lík markmið og gagnkvæmt samstarf koma í stað sundurleitni þeirrar sem nú ber svo mikið á. Það væri gagnlegt að velta þessu fyrir sér, því hér er lykillinn að mikilli ráðgátu sem veldur mörgum áhyggjum.